

Milý Martine !

Jak se máš a co děláš ? My se máme dobře. Bude Tě zajímat, že tatínkovi psal jeho bývalý spolužák Ivan. Vynímáme:

"Milý Honzíku, hochu zlatý, to mě moc potěšilo, že jsi si na mne a na nás vzpomněl a žeš to dal taky na jevo lístkem. Vzpomínám na Tebe a na vás totiž často, jenže to nedám na jevo, čímž o tom nejspíš nevíš a nevíte. A vždycky, když jedu do Brna, vzpomínám tím intenzivněji a říkám si, že Tě nějak musím vyhledat, abych Tě zase viděl na vlastní oči, ale pak to dopadne tak, že sotva pletu nohama a není se mnou kloudná řeč, protože ta práce a všechno s ní a kolem ní mě čím dál víc zmáhá. ... V polovině června mě odvezli houkačkou do špitálu jako s infarktem. Tam zjistili, že to byl jenom kolaps nebo slabost, zřejmě v ~~o~~ důsledku únavy, prudké změny počasí a infarktu, který jsem někdy během uplynulého roku jaksi přechodil. Dali mi taky na vybranou, jestli chci nebo nechci být kardiak, tedy jestli se chci na ten přechozený infarkt léčit jako na infarkt, nebo jestli to chci brát jako vynočení a varování, tak jsem se rozhodl pro to druhé, že tedy nebudu kardiakem. O tom i o jiném jsem si taky povídal s Janem T., kterého jsem náhodou v neděli odpoledne v té nemocnici navštívil. ... ale píšu málo, vůbec se jen těžko dostávám a přimnívám ke psaní. K nějakému spisování, to už vůbec ne. Z toho, podobně jako z četby, mám skoro fobii. Ale dneska jsem moc rád, že jsi napsal a že mohu takhle Tebe a všechny Tvé z celého srdce pozdravit /ovšem taky za Evu, která není doma, a za nás za všechny/ v naději, že se zase setkáme a na vlastní oči uvidíme.
Tvůj a váš Ivan."

Ke 4. září psal Saša: "Milý Honzo ! Jak se máš a co děláš ? Já na Tebe moc vzpomínám a vzpomínám na Kvildu a na Faustův dům. Jsem teď na Jihočesku na naší chalupě, je to úplná samota. Mám tu také s sebou malého Sešenku, což je můj vnouček, jenž se narodil Petrovi a jeho ženě Janě 15.6.1979, takže jsem již skoro tříměsíčním dědečkem. Pozdravuj Milanu a všechny,
Tvůj a Váš Saša."

A do třešnice pozdrav pro Jirku na závěr jednoho dopisu:

"Pozdravujte debile
co na školu přijat nebyl a
nachť zví, že debilita
i jisté výhody skýtá
například "Nad námi svítá"
nebude muset číst.
Naopak jsem si jist,
že půjde-li facht na pilu
bude si moci
/ne-li ve dne, alespoň v noci/
číst poezii jiných debilů

Miloš
zástupně zaklid."

Ich glaube an Gott

aus Liebe zu 15 Millionen Aussätzigen
zu den bärenstarken Trägern, die Lasten
schleppen von früh bis spät
zu 30 Millionen Geistesgestörten
zu den Tanten, deren Haar von langer
Güte erblicht ist
zu den Verbitterten, die aufs Unrecht
starren um keinen Sinn zu sehen
zu den Verkannten, die mit Erzengels
Trompete unter dem Kissen schlafen
zu dem Mädchen, das ein Rädchen zuviel hat
zu den Kranken, die die Herztropfen
verfluchen
zu denen, die der weisse Christenmensch
gemordert hat

Věřím v Boha

z lásky k 15 milionům malomocný
k nosičům silným jako medvědi,
co vlečou břemena od rána do no
k 30 milionům choromyslných
k tetičkám, jejichž vlasy ze
samé dobroty vyřisovaly
k zahořklým, kteří se z bezpráví
tak zatvrdili, že už nevidí
žádný smysl života
ke zneužívaným, kteří spějí
s trumpetou archanděla pod pol
štářem
k děvčeti, co má o kolečko víc
k nemocným, co proklínají
srdeční kapky

zum Beichtvater, der im Beichtstuhl
wartet
zu den Augen des Schizophrenen
zu denen die sich freuen darüber,
dass sie stets abgeben müssen,
was sie bekommen.

Denn wenn ich nicht glaubte,
versänken sie ins Nichts

Jan Twardowski
polnischer Priester

VYZNÁNÍ

Eva

Nevěřil jsem, Pane,
v přátelství,
nevěřil jsem v lásku,
nevěřil jsem v pravdu,
nevěřil jsem v učitele,
v ročníky, v sousedy,
ve strážníky na křižovatkách,
v úředníky, prodávče
a v dospělé vůbec.
Občas jsem zkoušel věřit
v hrdiny z knížek
v barevné sny televize,
v rubriku Lucie mi odpoví,
v to, že naši vyhrají.
Věřil jsem,
že vyvážnu z každého průsvihu,
ale nestalo se.
Všichni na všechno přišli.
Lucie z časopisu
neodpověděla na můj dopis
naši to projeli
a vzory z knížek a televize
jsou prostě pro kočku.
Zůstal jsem teda sám.
Sám se jmenem křesťan,
zděděným po rodičích
nebo snad po babičce ?

k těm, které bílý křesťan dal zob-
ke zpovědníkovi, který čeká ve zp-
vědnici

k očím schizofrenika
k těm, co se radují, že pořád mu-
sejí dávat všechno, co dostali

Neboť kdybych nevěřil,
propadl by se do nicoty

Sám se vzpurnou bolestí stěsítů,
s nevírou v dospělá, v lásku
i v kamarády

Divíš se,
Pane můj,
proč Ti to povídám ?
Nedivíš. Já to vím.
Ty nejsi ten,
kdo se našel,
když ho prvně zklamal.
Z bláta jsem zvedl
své jméno křesťan
a chci ho očistit.
Najde to.

Tobě ho podávám
a prosím,
- snad prvně v životě -
neuč mne
abych Ti z celého srdce svého
a ze vši myslí své
a věřil
a miloval Tě
až do konce.

Dokončení od minule příběhu o šťastném muži a kx jeho košili:

Podívali se na skebe. Nenašli právě v tuto chvíli, co hledali ?
Přistoupili k němu a jeden řekl:
"Vypadáte velmi šťastně, příteli."
"Já taky opravdu šťastný jsem."
Těžko mohli věřit svým uším. Jedním hlasem zvolali:
"Chceme vaši košili!"
Trepil se začal nahlas chechtat.
"Je mi líto, soudruzi," řekl, "ale já žádnou košili nemám."

+++

Americký turista obdivoval krásný trávník v anglickém parku.
"Rád bych měl také takový u svého velkého domu v America. Jak to
děláte ?"
Zahradník odpovídal:
"To je docela snadné. Válcujete a stříháte, válcujete a stříháte.
To je vše."
"A jak dlouho?" ptal se Američan.
"No, asi tak pět set let", odpovídal Angličan.

Přeložil Ješ

Über die Felder

Hermann Hesse

Über den Himmel Wolken ziehn,
über die Felder geht der Wind,
über die Felder wandert
meiner Mutter verlorenes Kind.

Über die Strasse Bätter wehn,
über den Bäumen Vögel schrein -
irgendwo über den Bergen
muss meine ferne Heimat sein.

Zázitky z Německa

Rudou zastaveno
kostkami vydlážděno
semaforem přikázáno
šipkou odkázáno.

Cedulka na cedulce
rajčata na cibulce
jméno v andulce
všechno v půlce.

My jsme světlí
jeden květ
je nás pět
jdem to mlet.

JiŠ

Pátá scéna z Příběhu zpívajícího kovboje

Na stanici cesta dlouhá
kdo nevěří, ten je trouba
potká Lark ten Jimmy Beana
tento jede zítra jinam.
Jede na Dawsonovu farmu
nebojí se jet v tom parnu
Vezme od Larka jeho dopis
odevzdá ho zítra Miss.
Lark vyžádá si papír
na dopis. Ale zpívá večír
tak si ráno přivítane
píše co ho namane
Neví si rady
až tam tady
někdo přijel od jezera
Larkovi zůstala jen mežera
on teď píše
proto tiše!

Přes pole

Hermann Hesse

Po nebi táhnou mraky,
přes pole se vítr žene
a přes pole jde taky
dítě mé matce ztracené.

Listí vane vítr po cestě,
na stromech křičí ptáci
a za horami, ne ve městě
se můj domov ztrácí.

Přeložili Jaš Šimsovi

Dlažba
o dlažební kostky
dávno okradená.
Dražba
na stavební materiál
podruhé, potřetí
na desítku
přiklepnu
kostky jsou vrženy
na kůži
na buben
strženy mostky
řeka rozvodněna
aby byla zkrocena
spadla do pastí
vydlážděné cesty
usměrněna
pluje dál
ne svou cestou
bez smrti
a na zídku.
Slyšel jsem
nejapnou poznámku
rozrušenou zemi
vykládali němí
po zemi.

JiŠ

Milá Betsy! Mezi skalami střelil
muž v černém klobouku.
Já jeho klobouk trefil
ten se svalil na louku.
Dávej pozor na černý klobouk
nasadil se mi do hlavy brouk
Tvůj

Lark

Je, prerie není park.

/pokračování příště/